

De Danser

De Danser

Luc Balcer

Schrijver: Luc Balcer
Coverontwerp: Bente & Aaron
ISBN: 9789464350685
©2021, Luc Balcer

1

Rakeem praatte in zichzelf. “Djeezus fuckin shit, hoor me hier bezig, man! Verman jezelf! Het zal Lisa niet zijn en als ze dat wel is, dan verschuil ik mij achter mijn kap. Ik laat Kay zijn shit doen bij het uitchecken, we fixen de bus terug richting Oak Square en daarmee is de kous af!”

Was ze het nu wel of niet? Rakeem verwonderde zich er zelf over dat - mocht het inderdaad Lisa zijn - ze er verdomd *lekker* uitzag. Van de tweehonderdste seconde dat hij zich kon herinneren droeg ze een korte zwarte rok, een zwarte kousenbroek met een transparency level van 92%, vermenigvuldigd met de huidtint van haar niet onaantrekkelijk onderstel, en zwarte nepleren laarzen tot net onder haar knieën. Of toch niet net. Een vijftal centimeter. Het kon ook wat minder zijn... Dat bewuste middenstuk kon hij niet meer plaatsen. Het ging ook allemaal zo verdomd snel.

Lisa had enkele boeken vast. Binnen zijn verwachtingspatroon vond Rakeem dat mensen geen boeken mochten vasthouden bij de eerste kennismaking. Boeken geven enkel een verkeerd beeld van de persoon en de situatie. Rakeem beet onbewust op een van zijn vingernagels.

Was Lisa alleen? Het viel Rakeem tijdens die tweehonderdste seconde niet op of ze alleen was. Laat staan dat ze aan de praat was met een vriendin. Of als ze al aan het praten was, dan was het misschien wel de bibliothecaresse met dienst. Misschien vond ze niet dadelijk haar derde boek want ze had er al twee andere vast. Wie leent nu überhaupt drie boeken? Wat ga je met drie boeken doen? Je kan er maar één tegelijk lezen. In het beste geval lees je er eentje terwijl je computer relevante shit aan het downloaden is. Of tijdens het uploaden want dat duurt meestal nog veel langer. Het deed er allemaal trouwens niet toe. Of het nu twee, drie of vier boeken waren, het was niet de kern van de zaak. Dat Lisa verdomme met haar boeken deed wat ze wilde. Ze kenden elkaar van het internet dus wat had hij zich te moeien met haar boekenleven? Alsof hij nu al de pretentie mocht hebben om te

bepalen wat ze mocht uitlenen en wat niet? Wat zou ze niet denken? Daar heb je die euro-afrikaan weer die gaat bepalen wat ik mag lezen? Die *McMoslim* denkt een hoofdstuk van mijn leven te kunnen worden zonder dat er een woord geschreven noch gezegd is, of wat?

Wat zou hij later online zeggen? 'Hey Lisa, kan het zijn dat ik je mogelijks heb zien kuieren in de bibliotheek alwaar jij je tegoed deed aan enkele literaire hoogstandjes?' Of 'Yow babe, we hebben elkaar vandaag gecrossed maar het zal voor jou eeuwig een raadsel zijn en voor mij een weetje?' Zou dat meer 'streetwise' zijn en in haar context passen? Of zou hij er even mee wachten? Als hij te snel reageerde zou hij het risico lopen te worden aanzien als een vreselijke loser die het niet aandurfde om naar haar toe te stappen en om de platonische magie te doorprikken. Hij kon altijd de aanwezigheid van zijn huiselijk strontje, beter bekend als Kay, invoeren als excuus. Of neen, vrouwen zijn niet opgezet met excuses. Zeker als je elkaar nog niet eens vanop twee centimeter afstand mocht betasten, kon je je moeilijk gaan excuseren. Wat voor een type van vent diende hij eigenlijk voor te stellen?

Maar stel dat ze hem dadelijk zou herkennen? Of zou Rakeem naar haar toestappen zoals een opperbeste Leonardo DiCaprio in *The Wolf of Wall Street*? Wat dan? Zou ze schrikken? Zou ze haar boeken laten vallen? Zou hij ze dan oprapen? Of zouden we zoals in goedkope Hollywoodfilms samen bukken en tegen elkanders hoofd botsen om nadien deze onwezenlijke klungeligheid als geschiedenis te bewaren voor hun kleinkinderen? Zou Lisa eigenlijk kinderen willen? Daar hadden ze het alleszins online nog nooit over gehad. Nogal wiesde trouwens want wie was hij om het over het nageslacht te hebben terwijl ze elkaar nog nooit hadden ontmoet? Hij zou wel een perverse oude man lijken. Want Lisa wist trouwens uit eigen ervaring dat het internet ontplofte van perverse oude mannen die zich voordoen als adonissen. Meestal woonden ze in een kast van een huis, waar hun vrouw onlangs bleek overleden te zijn aan een of andere kanker die nog bij proefdieren dient ontdekt te worden. Die voze rukkens zijn enkel uit op jonge meisjes die ze dan drogeren en misbruiken in snuffmovies. Mocht iemand van die

kerels achter Lisa gaan, hij zou ze tracken tot in hun achterlijk hol en hun naam, toenaam en familie tot in de derde graad uitsmeren over het wereldwijde web.

Of zou ze zien dat hij geen blanke 'homie' was en botweg haar blik afwenden? Zou ze ontgoocheld zijn? Of zou ze eerst positief reageren om later op de avond online koud af te haken met een bericht in de aard van 'Het is beter dat we geen contact meer met elkaar hebben'. Je weet maar nooit. In dat geval was het sop de kool niet waard, natuurlijk. Rakeem vond dat hij meer verdiende dan dit! Wat dacht die troela wel niet? Dat hij minder respect verdiende omdat zijn voorouders uit het Atlasgebergte kwamen en daar overleefden van geitenteelt aangevuld met ambachtelijke kaasmakerij? Als je de laatste generaties overloopt, waren ze trouwens een heel eindje opgeschoten in hun ontwikkeling. Rakeem zou haar dat wel duidelijk maken, mocht ze daar twijfels over hebben.

'Ik heb het!'

Kay sprong fluks uit het niets tevoorschijn en trok hiermee ongewild Rakeem uit zijn neurodimensionale matrix waarin zijn gedachten een heldenloos gevecht leverden tegen de stormtroepen van de realiteit.

'Okay, let's go!'

Rakeem sprong recht en analyseerde de kortste weg naar de check-out van de bibliotheek. Hoe zat dat hier weer? Moest je de boeken scannen? Of ging dat nog op een ouderwetse manier met het invullen van steekkaarten die nadien door een veel te rondborstige bijna-gepensioneerde dame in een systeem werden opgeslorpt waar enkel en alleen zij de sleutel toe had, en die ze verborg op een plaats waar het laatste teken van leven zich afspeelde de dag dat ze op een personeelsfeest met het Hoofd Burgerzaken het kopijkot indook?

Het ging automatisch. Je diende enkel in te loggen met je gebruikersnaam, de boeken in te scannen en het systeem wist automatisch je literaire leven op te hoesten. Even je creditcard door

de magneetstrook swipen en je had recht op drie weken kennisvergarig met hardcover.

“Scan je boeken en we zijn weg, Kay!”

Kay hoorde de zenuwachtigheid in zijn stem. Rakeem zelf voelde dat zijn handen in de zakken van de Parajumper aan een zweetmarathon begonnen. What the fuck? Dadelijk stond hij naast Lisa en zou hij haar nog een handje moeten geven. Ze zou denken dat hij na zijn toiletbezoek zijn handen moedwillig niet afdroogde. Rakeem droogde zijn handpalmen aan de zijkanten van zijn jeans. Op weg naar de balie trok hij het boek uit de handen van Kay. “Geef maar aan mij, dan gaat dat sneller!”

“Yow chill broer!” stotterde Kay. Hij verwonderde zich aan Rakeems tempoversnelling en de overduidelijk zichtbare onrust die hij uitstraalde.

Er waren in totaal drie check-outbalies in de bib. Rakeem duwde Kay naar de meest rechtse omdat die zich ook het kortst bij de uitgang bevond. De linkse check-out was ook vrij maar het risico was te groot dat iemand hem daar zou kunnen aankijken. Aan de middelste check-out scande een man van middelbare leeftijd het boek *Ripperology* van Robin Odell. Kay stond links van de check-out balie. Rakeem nam opzettelijk rechts in een hoekje plaats zodat hij zichzelf voor de helft van de bibliotheek onzichtbaar maakte.

Kay scande zijn kaart.

‘Oh shit...’ klonk het stilletjes.

‘Hoe shit? Wat shit? Wat nu weer?’ snauwde Rakeem hem toe.

‘Ja, ik zie dat ik het maximumaantal boeken al heb geleend... damn... Mag ik jouw kaart dan even? Jij hebt hier al drie jaar niets meer geleend.’ Kay hield zijn hoofd schuin, glimlachte en keek zijn broer aan met droopy-oogjes.

Rakeem nam zijn portefeuille uit de achterzak van zijn jeans. Hij deed er een tijdje over om zijn kaart terug te vinden. Zijn gedachten begonnen weer aan een eigen leven. Waar zat dat onding nu weer? Djeezus, voor hetzelfde geld werkt die magnetische strook niet meer, ben ik uitgeschreven omwille van God-weet-welke-reden-dan-ook of heeft dat systeem een update gekregen waardoor ik heel de administratie weer van nul af aan kan doorlopen omdat

mijnheer het klein ongedierte hier naast mij te mottig was om zijn uitgeleende boeken terug mee te brengen...

Zijn kaart bleek verscholen achter de klantenkaart van Radioshack, een winkel waar hij zelf al twee jaar de binnenkant van niet meer had gezien. Rakeem verwonderde zich er zelf over dat hij deze kaart nog überhaupt had. De betreffende kaart van de bib had er zich op die tijd mee verzoend dat het tot een onbruikbaar item was geworden. Het kleinood besloot zich daarom vacuüm te vereenzelvigen met de binnenkant van de portefeuille, een plek die door familie van klantenkaarten aanzien werd als de transitzone naar het recyclagepark.

Rakeem wreef met de magneetstrook over zijn jeans in de hoop het risico op onleesbaarheid te minimaliseren. Hij swipete de kaart door het systeem en zag onmiddellijk zijn gegevens verschijnen op het scherm.

“Hahaha, je gebruikt op deze kaart nog je username BabyBats”, kirkte Kay van plezier. “Hoe grappig!”

“Hou toch je mond, flapdrol!” riep Rakeem hem binnensmonds toe terwijl hij zijn tanden op elkaar hield. “Scan je boek in. We zijn weg!”

“Okay, Babybats, in a minute”, zuchtte Kay terwijl hij met zijn ogen een duidelijke rolbeweging maakte om het gedrag van Rakeem af te keuren.

Kay scande de code van het boek, stopte het in zijn rugzak en liep voorop richting uitgang.

“Gaan we nog de stad in of wil je de eerste bus terug richting Oak?” vroeg Kay.

Rakeem keek op zijn iWatch. “We pakken nù de bus terug. Hij arriveert binnen twee minuten en ik heb echt geen zin om met dit weer onnozel te staan doen. We hebben onze ouders ook niks laten weten, begrijp je?”

“Okay”, antwoordde Kay terwijl hij links afsloeg richting bushalte. “Normaal gezien zou je de kans wel pakken en vader of moeder een berichtje sturen dat we nog even gingen chillen in het centrum.

Maar het is goed voor mij. Het weer zit inderdaad ook niet echt mee...”

Terwijl ze Western Ave overstaken zagen ze de bus naderen. De wind stak nog wat harder op en het leek alsof de eerste sneeuw van het jaar nu toch wel snel zou vallen. Rakeem keek naar beneden en voelde de kou zijn voeten dwars doorheen de zolen van zijn Air Max penetreren. Misschien zou het toch maar beter zijn snel op zoek te gaan naar winterschoenen. Hij nam zich voor om, zodra hij thuis was, wat research te gaan doen bij diverse online aanbieders. Welke wist hij nog niet. Zou hij misschien raad kunnen vragen aan Lisa? Dan kon hij misschien terloops uitvlooien of zij het werkelijk was eerder vandaag in de bibliotheek...

De bus hield halt. Ze stapten beiden op en keken waar ze konden plaatsnemen. Ook nu bleek de bus niet overvol. Er bleef nog een tiental plaatsen onbezet. Halverwege de doorgang zagen ze dat hun ‘voorbehouden’ plaatsen vrij waren. Op de achterste bank zaten enkele tieners van bij hen in de buurt. Rakeem kende er zeker twee vaag van. Ze zaten bij hem op school en waren niet van de kwaadste. Kwajongens zoals de meesten van zijn leeftijd maar niet behorende tot de bendes die hij liever ontweek. Ofwel wilden ze op de een of andere manier ook tot die bendes behoren of dachten ze door wat stoer te doen hun terrein te kunnen verdedigen. Kay stootte als eerste naar de vrije bank, nam plaats bij het raam en legde fier zijn rugzak op zijn schoot. Rakeem volgde langzaam, keek ondertussen naar buiten en spoorde de omgeving af om te checken of Lisa ergens zou opduiken.

De bus schakelde schokkend uit stand waardoor Rakeem zijn best moest doen om plaats te nemen. Hij strompelde licht naar de plaats naast Kay en knikte met zijn hoofd naar de jongens op de achterbank. Een van de twee knikte terug. De andere sloeg lichtjes met zijn gebalde vuist op zijn hartstreek als teken van respect.

De rit zou opnieuw een half uur in beslag nemen. Rakeem besloot zijn AirPods te gebruiken om verder te luisteren naar het album van Post Malone. Alhoewel hij het album al drie keer had beluisterd, begon hij het pas nu echt goed te vinden. Vooral omdat sinds kort ‘I

Fall Apart' vaker te horen was omwille van een of andere viral op het internet. Dat had hij toch ergens vernomen. Enkel het nummer 'Deja Vu' op 'Stoney' kon hij niet pruimen. Dit omdat Justin Bieber erbij kwam kijken en omdat zoveel jongens van zijn leeftijd Justin als een halfwas aanschouwden. Justin was in hun ogen zo fake als een plastic goudvis in een Chinees restaurant en brabbelde enkel wat voorgekauwde lyrics omwille van het geld. Geen snuifje rebellie was er aan deze gemuteerde witte boswortel. En op de koop toe ging hij nog aan de haal met het schoonste vrouwvolk. Misschien was het dit wel wat hem het meest stoorde. Misschien moest hij eens aan Lisa vragen wat zij van Justin Bieber vond. Want dat had hij nog niet gedaan, namelijk gevraagd wat zij van de dansende snijboon vond. Maar hij zou het wel wat diplomatischer aan boord brengen. Misschien dat Lisa - zoals veel van haar leeftijdsgenoten - Biebermans wél kon pruimen en dan zou het bot overkomen. Je mag geen andere jongens als een platgekookte bloemkool positioneren om een gesprek te forceren. Dat had Rakeem goed gezien. Hij maakte deze bedenking om zichzelf ervan te overtuigen dat hij zowel strategisch als diplomatisch op het goede spoor zat.

"Kende jij dat meisje dat naast je stond in de bibliotheek?", vroeg Kay aan Rakeem.

Rakeem schrok. Hij duwde op de Spotify-pauzeknop en nam de AirPods een tikkeltje uit zijn oren. Normaal zou hij dat niet gedaan hebben tijdens een gesprek met Kay, maar deze vraag bracht hem even van zijn melk.

"Welk meisje bedoel je? Ik zat toch de hele tijd op dat bankje? Ik heb geen meisje gezien, laat staan met iemand gesproken..." merkte Rakeem op.

"Nee, ik bedoelde dat meisje naast je aan de check-out balie. Het kan zijn dat je ze niet gezien hebt want je stond met je rug naar haar toe."

Rakeem voelde het warmer worden onder zijn Parajumper. Zijn hartslag temporiseerde. Hij probeerde zijn cool te bewaren maar slaagde daar nauwelijks in. "Nee joh, ik was bezig met jouw shit op te lossen dus ik had echt geen tijd om me te bezigen met wat *chickies* in de bibliotheek. Trouwens, wat zou ik hebben met kippen

die een bib komen bezoeken op een zaterdagmiddag? Dat zijn meestal van die mokkels van wie hun omhooggewerkte ouders loodzware verwachtingen hebben. Ze hopen dan minstens even goed te presteren door zich blind te staren op boeken waarvan ze de saaiheid onmogelijk kunnen inschatten. Ze zouden beter in die boeken om de vijftig pagina's een spiegelfolie inlassen zodat ze zelf konden ervaren hoe die lettersoep hun lichaam muteert tot een...."

Kay liet hem niet uitspreken. Hij merkte dat Rakeem zich ongemakkelijk voelde. Hij probeerde zich uit het gesprek te lullen of toch tenminste de aandacht van de zaak weg te leiden.

"Ze schrok blijkbaar nogal toen ik jouw *username* van de bib zei. Enfin, schrikken... is misschien wat overdreven maar..."

"Hoe bedoel je?" onderbrak Rakeem zijn broertje op zijn beurt. "Was het schrikken of meer verwonderd zijn?"

"Buh joh, hoeveel synoniemen bestaan er voor schrikken? Vertel het mij! Weet ik veel! Ik ben nog maar veertien jaar en ik denk niet dat er in mijn boek over Karel De Grote een rits aan synoniemen staan die verband hebben met 'schrikken'. Maar ik zal straks wel eens kijken als je dat wil..."

Kay kon soms verbaal zo ambetant intelligent uit de hoek komen dat het irritant werd. Niemand wist waar hij het vandaan haalde. In het verleden waren er geen bollebozen in de familie maar sinds kort kreeg iedereen in de familie de indruk dat ze met Kay een sprankelend talent in huis hadden. Toch op het vlak van taalkundigheid. De rest van zijn studies waren tot op heden een wisselend succes. Rakeem zag in hem wel een toekomstige rapper mét verstand...

"Ik vraag je gewoon hoe ze reageerde toen je mijn *username* noemde. Ik vraag je niet om een psychologische analyse op basis van omgevingsfactoren, ezel!" diende Rakeem hem van antwoord.

"Als ik het goed begrijp is de beschrijving van de reactie belangrijker dan de vraag hoe ze eruitzag. Dus je weet over wie ik het heb, niet?" Kays ogen fonkelden. Hij wist dat er wat meer aan de hand was dan een samenloop van omstandigheden.

“Wel, op het moment dat jij je kaart aan het zoeken was in je portefeuille, kwam zij aan het middelste loket naast ons staan. Bij haar ging het opmerkelijk vlotter dan bij ons en net toen ze haar tweede boek scande verlamde ze als het ware toen ik je *username* zei. Ze stopte met haar handelingen en bekeek je van boven tot onderen. Het leek wel alsof het scannen van jouw lichaam plots prioriteit kreeg op het scannen van haar boeken!” Kay gniffelde.

Er ontstond een ongemakkelijke stilte tussen Rakeem en Kay. Kay keek even naar buiten, tuurde naar twee jongens die in een tuin speels met elkaar worstelden. Hij haalde zijn neus op en greep naar zijn zakdoek. Hij hoopte dat dit niet het begin was van een verkoudheid.

“Hoe zag ze eruit?” vroeg Rakeem. Hij stelde deze vraag eerder defensief. Alsof het hem niet echt boeide maar dat het hem wel zou interesseren mocht het iemand geweest zijn die in zijn school zat of toch ergens in de buurt zou wonen.

“Wel, ze zag er wel leuk uit. Ongeveer even groot als jij. Leuk figuurtje. Alsof ze ergens bij een sportclub aangesloten was. Haar kuiten kwamen mooi uit onder de fluweelachtige stof van haar kousenbroek. En het rokje kwam net onder haar zwarte driekwartsjas uit. En tussen kop en kont was er ook geen reden om te twijfelen om ze straks geen vriendschapsverzoek te sturen”, vulde Kay informatief aan. Kay vertelde dit op zijn beurt nogal plagerig en uitdagend. Hij beseftte dat hij Rakeem kon vastzetten en dat deed hem zichtbaar deugd. Hij snoot zijn neus, borg zijn zakdoek op en staarde met zijn guitige oogjes naar Rakeem.

“Ik bedoel haar gezicht, oliebol!” Rakeem gebruikte de ongemakkelijke stilte en de aansluitende informatie om zich de situatie in de bibliotheek weer voor de geest te halen. Hoe stond hij daar? Had hij zijn kap over zijn kop getrokken? Leunde hij op de balie als een hangjongere of stond hij recht genoeg om een vastberaden indruk te geven? Als ze achter hem stond, had ze zijn kont kunnen bekijken? Kwam die wel goed genoeg uit in de G-Star? Wat zou ze wel denken van zijn zomerse Nike Airs? Had hij zelfs deo gespoten voor hij naar de bib vertrok? Miljaarde, als hij dit had

geweten zou hij wel anders vertrokken zijn. Wie weet zat hij daar aan de balie te zweten als een kameel in een veel te kleine joert halverwege de zomer in de halfwoestijn van Mongolië en kon hij het wel schudden...

Had hij haar lichaam gevoeld? Was er een korte aanraking tijdens het aanschuiven aan de balie? Rakeem kon het zich niet herinneren. Was er misschien ergens een raam geweest waar hij in de reflectie kon zien dat Lisa kortelings in zijn buurt stond? Was het Lisa überhaupt wel? Een staalhard bewijs was er tot nu helemaal niet. Misschien was het voorbije uur gewoon een wake-up call. Rakeem besloot het gesprek met Kay ongeïnteresseerd geïnteresseerd verder te zetten. Alhoewel hij zelf ook niet echt wist waar deze exitstrategie heen zou leiden.

“Daar was he-le-maal niets mis mee.” antwoordde Kay, duidend op dat ze een meer dan mooie verschijning was. “Lang golvend haar, tussen blond en ros in... mmmmja, af en toe een sproetje hier en daar... maar wat mij vooral opviel waren die mooie ogen. Manmanman, stralend blauw en zo doordringend, broer! Die mocht gerust eens op mijn Playstation komen spelen! Enfin, maakt niet uit of ge ze kent of niet of al gezien hebt of enkel online shit mee hebt uitgehaald... ze had toch een bepaald babe-gehalte. Zoiets waarvan je zou kunnen zeggen dat het een goede investering zou kunnen zijn op middellange termijn.”

Het bleef Rakeem een raadsel waar Kay zijn vocabularium vandaan haalde. Was het van Netflix? Zat hij in een online community van 14-jarige Mensa-leden? Of was hij zelf wat achter qua taalgebruik tegenover anderen van zijn leeftijd? Op school bleek alleszins van niet. Daar scoorde Rakeem meer dan middelmatig. Niet enkel en alleen op taal maar op vrijwel alle vakken.

“Ik vermoed dat ik weet over wie je het hebt”, antwoordde Rakeem op een rustige toon. “Ik ken haar naam zelf niet maar ik denk dat het inderdaad iemand is die ik al een hele tijd geleden online ben tegengekomen. Vermoedelijk tijdens het spelen van één of andere game. Dan speel je vaak in teams en kom je nieuwe mensen tegen. Maar even vaak verlies je contact met elkaar zodra de hype over is.

Ik vermoed dat ik haar van daar ergens ken. Jammer dat ze me niet aansprak in de bibliotheek. Dan wisten we nu veel meer!” Rakeem lachte de situatie van zich af.

“Dus aan de hand van mijn perfecte beschrijving weet je wie het was?”, vroeg Kay enigszins verwonderd.

“Ja broer, sommige mensen gebruiken een vrij realistische avatar als ze online zitten eh. Niet iedereen gebruikt een komkommer met een eierdop op zijn hoofd als icoon eh, pipo! De kans dat iemand later in de bibliotheek langs een komkommer met een eierdop op zijn hoofd komt te staan is ook vrij miniem.” zuchtte Rakeem, hopende dat hij hiermee stilaan het gesprek, dat steeds meer op een gerechtelijke ondervraging begon te lijken, kon afsluiten.

“Sorry eh broer, ik vind het nog steeds grappig dat iemand je ettelijke maanden later uit het niets herkent aan de hand van de username ‘Babybats!’”, gniffelde Kay. “Maar je hebt gelijk hoor, ik heb vandaag vooral geleerd dat je je username en avatar maar beter serieus kan houden of het achtervolgt je voor de rest van je leven. Ik zou niet willen dat ze zich mij herinneren als een komkommer met een eierdop op mijn hoofd, dus ik weet wat te doen zodra we terug thuis zijn.”

“Onthoud de fouten van de zwaksten en leer van de besten, Kay.” antwoordde Rakeem.

Ze stapten van de bus af ter hoogte van Faneuil Street. De wind nam nog wat in kracht toe en de eerste regendruppels vielen uit de lucht. Ze voelden nu meer aan als ijsregen. Rakeem hoopte dat Lisa het weerbericht beter dan hem had ingeschat en dat ze voorzien was van een stevige paraplu.

2

5:23 PM: een bericht van Lisa via iMessage. Zowel Lisa als Rakeem gebruikten deze app om met elkaar te communiceren. Op aanraden van Rakeem want hij had het wel gehad met Messenger en Whatsapp. Zeker sinds Facebook in 2014 WhatsApp overnam besloot hij de app enkel nog te gebruiken voor bepaalde groepen waar hij minder belang aan hechtte. Maar persoonlijk besloot hij al een tijdje geleden dat hij nooit apps zou gebruiken waarvan de kans bestond dat zijn data ooit te grabbel zouden komen te liggen. iMessage beschouwde hij als het meest veilige. Niet omdat het van Apple was, waar hij sowieso een grote fan van was, maar omwille van de end-to-end encryptie en de vele security-opties. Rakeem maakte trouwens ook geen back-up van zijn iMessages via iCloud omdat volgens hem daar net de meest zwakke schakel in het veiligheidssysteem lag. Maakte dit Rakeem wat paranoïde of had hij iets te verbergen? Neen, maar het benadrukte zijn voorzichtigheid omdat hij uit eigen ervaring en via gesprekken in zijn online communities de risico's wist in te schatten van te veel gegevens prijs te geven.

Rakeem verdeed de tijd op zijn eigen kamer. Omdat hij vermoedde dat, indien het daadwerkelijk Lisa was in de bibliotheek, ze wellicht een bericht zou sturen. Eerst dacht hij eraan om de situatie te counteren door haar zelf eerst een bericht te sturen. Maar wat zou hij dan wel sturen? "Hoi, stond jij toevallig naast mij in de bibliotheek?" Hoe puberaal zou dat wel niet overkomen? En stel dat ze het niet geweest zou zijn, hoe dwaas zou dat dan wel niet zijn? Het leek op een idiote zoektocht naar een ideale openingszin terwijl ze elkaar eigenlijk wel kenden. Online dan toch. Hoe zou je dan iemand wel echt kennen in de zin van 'kennen'? Je kent iemand toch pas echt zodra je daar in het echte leven meer dan vijf minuten mee praat, niet? Alle overige situaties zijn niet te omschrijven als elkander 'kennen'. Het is ook niet dat als je een mail stuurt naar Jay Z en dat hij antwoordt jullie elkaar opeens kennen...

De push-notification gaf als verzender 'GalwayGirl' weer, de gebruikersnaam van Lisa op Fortnite. Lisa koos deze username om diverse redenen. De voornaamste was dat haar voorouders uit de streek van Galway, Ierland afkomstig waren, maar ook omdat Ed Sheeran begin maart 2017 de gelijknamige song tot nieuwe singel bombardeerde. Met een hoogste score van 53 in Billboard 100 op 25 maart 2017 was het niet het grootste succes van Ed in de VS maar Lisa zag wel schoon haar kans om 'GalwayGirl' als eerste te registreren in de eerste maand dat Fortnite live ging.

Zou hij het bericht dadelijk openen? Lisa zou in dat geval een leesconfirmatie krijgen en dat zou Rakeem ertoe dwingen snel een antwoord te sturen. Mocht hij binnen de twee minuten geen reply geven zou het nogal twijfelachtig overkomen of in het slechtste geval als ongeïnteresseerd blijken. Maar als hij daarentegen even zou wachten met het bericht te openen zou hij wat stoerder uit de hoek kunnen komen. Hij zou kunnen zeggen dat hij met andere dingen bezig was en daardoor tegelijk het bewijs leveren dat hij niet altijd met zijn iPhone bezig was.

Och, wat is dat voor een onzinnige uitleg of een flauw excuus, bedacht hij. Het beste zou zijn dat hij nu onmiddellijk het bericht zou lezen en dat hij even snel een 'echt' antwoord zou sturen. Wat had hij te verliezen? Speel het spel en je kan jezelf later niets verwijten, pompte hij zichzelf moed in.

"Hoi Babybats, heb je gevonden wat je zocht in de bib?" Het bericht werd afgesloten door een emoticon met knipoogje.

Fuck it, het was dus inderdaad Lisa in de bib. Zoveel was nu wel duidelijk. En ze had hem herkend aan de hand van zijn username. 'Allicht was ze nadien nog even wat gaan shoppen of God weet wat en is ze nu pas thuis terug op haar kamer in alle privacy waar ze de gelegenheid heeft om mij een bericht te sturen maar hey, het klinkt alvast vrij positief!', bedacht Rakeem. Het kwam er nu op aan een gepast antwoord te sturen en dit vrij snel en kordaat!

"Alleszins genoeg literatuur om mijn broertje een lesje te leren, maar ik denk dat ik binnenkort terug zal moeten omdat ik daar blijkbaar iets belangrijks gemist heb!" antwoordde Rakeem. Hij

sloot ook zijn bericht af met een knipoog-emoticon. Hij stond op van zijn bureaustoel en nam plaats op zijn bed. Daar voelde hij zich wat comfortabeler en wat meer uit het directe zicht teruggetrokken in het geval Kay zijn kamer zou komen binnenstormen.

“... omdat ik daar blijkbaar iets belangrijks gemist heb.” Pfff, zou dat niet te belachelijk dubbelzinnig overkomen? Zou ze die geschreven dubbelzinnigheden wel appreciëren? Je kan daar maar best voorzichtig mee zijn want voor je het weet ben je een ongewenste viespeuk. Vrouwen verwachten duidelijkheid! Niet zulke cryptische teksten die vis noch vlees betekenen en die neigen naar afgeprijsde toogpraat.

Rakeem keek naar zijn scherm en zag de drie bewegende bolletjes onder zijn antwoord. Het teken dat Lisa een antwoord formuleerde. Ze repleyde met drie schaterlachende emoticons en een gezichtje dat een kusje werpt.

Rakeem zuchtte van opluchting. Dat zit hier beter dan verwacht! De schaterlachjes gaven aan dat ze zijn humor wel kon appreciëren en dat kusje achteraan deden zijn ijskoud-aanvoelende handen spontaan ontdooien. Hij dacht na wat hij zou antwoorden maar werd al even snel gecounterd door het geanimeerde symbooltje dat duidelijk maakte dat Lisa iets aan haar emoticons wilde toevoegen.

“Als je echt iets belangrijks gemist hebt, dan moet je wel terug. Maar als je wilt, kom ik wel mee helpen zoeken. Het is niet makkelijk om een boek te beoordelen op de omslag eh” - knipoog-emoticon.

Rakeem knipperde met zijn ogen. “What the fuck is me dat nu voor een cryptisch dubbelzinnige shit, man! Wie is hier de rollen aan het omdraaien? Moet ik háár niet vragen om iets te gaan drinken? Of eendjes voederen in het park?”

Rakeem had het even niet meer. Duidelijk uit zijn lood geslagen door dit onverwachte antwoord sprong hij recht uit zijn bed, draaide wat rondjes door zijn kamer en dacht na over wat zijn antwoord zou zijn. Veel strategie zou er nu niet mee aan te pas komen want hij zou snel moeten handelen...

Kay kwam zonder kloppen binnengestormd. “Yow broer, heb jij hier nog wat oortjes liggen want die van mij zijn naar de Filistijnen, vrees ik.”

Rakeem wierp zijn iPhone op zijn bed, nam met zijn rechterhand zijn oude iPhone-oortjes uit de tweede lade van zijn bureau, pakte in één beweging met zijn linkerhand Kay bij de kraag en duwde hem zonder maar één woord te zeggen richting uitgang. Zodra Kay over de drempel was wierp Rakeem hem de oortjes hardhandig toe en sloeg de deur achter hem dicht.

“Volgende keer klop je eerst. Knoop dat maar goed in je oren of je zal ze nooit meer nodig hebben, rattekop!”

Kay struikelde over een lege doos, smakte op de grond, stond verbouwereerd op en ging terug richting zijn kamer.

“Djeezus jong, wat heb jij vandaag gegeten zeg!” stamelde Kay, danig aangedaan door Rakeems reactie.

Rakeem nam terug plaats op zijn bed en dacht na over het antwoord dat hij naar Lisa zou sturen. Natuurlijk wou hij Lisa graag ‘opnieuw’ ontmoeten. Maar moest dat dan zo snel mogelijk? Te snel zou wederom te opdringerig klinken. Maar als het te lang zou duren dan zou hij zichzelf opvreten van de zenuwen. Wat zou hij dan intussen moeten doen? Af en toe een kinderachtig berichtje sturen met als onderwerp ‘Spannend eh, nog 4 dagen, 13 uur en 52 minuten. Ik tel de seconden af!’. Nee joh, dat klinkt alsof ze elkaar al de eerste tong hebben gedraaid en uitkeken naar de nieuwe ontmoeting! Maar Rakeem wou eerst zeker nog nieuwe schoenen. Het werd kouder met de dag en hij kon toch onmogelijk met die afgedragen nest van vorige winter naar zijn eerste date. Als hij die vanavond zou bestellen zouden ze er ten vroegste morgen zijn maar nu in die periode van Black Friday zou dat wellicht langer kunnen duren. En stel maar dat je ze bestelt en ze worden geleverd en er is niemand thuis, dan gaan ze terug richting afzender en dan duurt het weer twee dagen extra! De wat-als’en in Rakeem zijn hoofd draaiden als een hol geslagen paardenmolen...

Een week. Dat leek hem een goed compromis. Volgende week zaterdag had hij niets in zijn agenda staan en bovenop wist hij dat Kay en zijn ouders ook afwezig zouden zijn. Kay had een

verjaardagsfeestje bij Robin, een klasgenoot die vijftien jaar zou worden. Robin woonde enkele straten verder en organiseerde zijn feest tussen 13 en 17 uur. Ze zouden ook enkel en alleen daar ter plaatse wat spelletjes spelen want voor de echte games zoals VR-lasershooting waren ze nog te jong. Bovendien was het te koud om de rakkers de straat op te sturen.

Kays ouders hadden een bezoek gepland aan een neef die sinds het midden van de zomer getroffen was door een vrij zware nierziekte en vanaf dan bedlegerig was. Het was voor hen een klein uur rijden naar Dracut, iets boven Lowell. Ze zouden rond de middag vertrekken en pas terugkeren tegen de late avond. Kay zou wel iets te eten krijgen op het verjaardagsfeest en Rakeem zou wel voor zichzelf zorgen. Dat zou perfect zijn.

Nieuw bericht van Lisa. Nog voor Rakeem kon antwoorden trilde zijn iPhone opnieuw.

“Volgende week vrijdagavond iets gepland? Ik ben rond 17 uur in The Asgard, niet ver van de bib.”

The Asgard? Niet ver van de bib? What the fuck, ik heb nog nooit van die keet gehoord! Djeezus, ik ben niet snel genoeg. Ik speel niet snel genoeg op de bal... Herpak je man!

Rakeem stuurde vliegensvlug en zonder nadenken een antwoord terug: “Prima voor mij! Ik ben er exact om 17 uur! Kijk ernaar uit!!!”

Die drie uitroepetekens zouden zijn enthousiasme moeten beklemtonen en om helemaal zeker te zijn van zijn zaak sloot hij zijn antwoord af met een overenthousiaste emoticon. Die met de sterretjes in de ogen.

Lisa antwoordde met drie duimpjes.

Rakeem zuchtte. “Ja, lap! Niks fokkin’ saturday! Vrijdag ja! Dan smeedt je hoofd een uitgekiend plan en laat je alle opties open om de dag te kneden als een Napolitaans pizzadeeg en dan gooit zij met één zin je strategisch opzet in de prullenmand...

Even denken. Hoe gaan we dat fixen? Welk excuus ga ik hier opwerpen om vrijdag in die ‘Asgard’ te geraken en kan ik iets verzinnen zodat ze mij hier niet continu gaan lastigvallen? Want ik heb dan natuurlijk absoluut geen zin om berichten of telefoons te beantwoorden. Vijf uur is verdorie ook zo een ‘tussendoor-uur’. Te

kort om na school huiswaarts te keren en te vroeg om iemand wijs te maken dat hij naar de film zal gaan. En dan nog, zou ik dan eerst zelf iets eten of gingen we nu samen iets eten?”

Dat laatste was Rakeem niet duidelijk. Het viel 'm plots op dat hij steeds rondjes zat te draaien in zijn kamer. Onbewust. Hij zette zich op de rand van het bed, boog voorover en staarde voor zich uit. “Verman je even, Rakeem. Niets loopt zoals gepland, maar hou je vast aan de informatie die je nu hebt, doe wat research, slaap er een nachtje over en morgen brengt de dag ongetwijfeld nieuwe raad.” Maar eerst nieuwe schoenen. Rakeem haalde zijn iMac uit sluimerstand en begon zijn speurtocht op het wereldwijde web.

Veterboots. Dat leek hem wel wat. Hij bestelde een paar Levi's Fowler Boots aan de prijs van \$83 en kreeg 30% korting omwille van de Black Friday Deals. Ze zouden woensdag geleverd worden maar het was wachten op het exacte uur. Ondertussen bleef het aan Lisa's zijde windstil.

De maandag startte na een onrustige nacht. Rakeem bleef de situatie in de bibliotheek in zijn hoofd reconstrueren en trachtte zich te herinneren hoe Lisa eruitzag, welke boeken ze onder haar arm had en hoe het kwam dat hij haar had gemist aan de balie. Had hij toen maar de moed gehad om zich om te draaien. Of ook beter niet. Met Kay naast hem zou hij toch anders reageren dan hij zou doen mocht hij alleen geweest zijn.

Een vermaning van de leraar Engels omdat hij het hoofdstuk 'Engelstalige literatuur in de 20ste eeuw; de invloed van T.S. Eliot, Virginia Woolf en James Joyce op het Modernisme' was vergeten. Geen bericht van Lisa.

Dinsdag: de eerste sneeuwvlokken dwarrelen naar beneden. Aangevuurd door een strakke noordoostelijke wind stapelden enkele vastberaden vlokjes sneeuw zich op tot miniatuurskipistes op plaatsen waar zich in de zomer enkel onkruid manifesteerde. Rakeem checkte het weerbericht voor vrijdag. Maximaal drie graden, droog en rond vijf uur terug aan het vriespunt. Dat het droog zou blijven was voor Rakeem het belangrijkste. Als een verzopen kat aankomen op de eerste date was nu ook niet het droomsценario dat hij in gedachten had.

Geen bericht van Lisa.

Woensdag: hoe zit dat hier met de schoenen? Rakeem checkte zijn mail.

“Goed nieuws, je schoenen zijn onderweg!” Hij besloot zondag tijdens het bestellen dat de levering mocht gebeuren op het postkantoor in Oak Square op de hoek van Washington en Eastburn Street. Het postkantoor was geopend tot 17 uur dus dat was perfect haalbaar. Hij liet ze liever niet thuis leveren. Het gebeurde al te vaak dat de pakjesbedelers zelfs niet de moeite deden om aan te bellen. De bestelling belandde dan toch sowieso in hetzelfde postkantoor. Hij klikte op de track and trace link. De levering was voorzien tussen 15 en 16 uur.

Een iMessage van Lisa: “Alles nog steeds OK voor vrijdag?” Er ontbrak een emoticon achter het bericht. Zou ze misschien ontgoocheld zijn dat hij ondertussen geen bericht meer had gestuurd? Het kwam Rakeem wat koeltjes over.

Hij antwoordde onmiddellijk: “Natuurlijk!! Kijk er echt naar uit!!” Zou hij er nog een emoticon met een kushandje achter plaatsen? Neen, maar hij koos er wel voor om de overenthousiaste smiley te gebruiken.

Rakeem stapte om 16:32 het postkantoor binnen. Voor hem stonden twee andere bezoekers. Een vrouw van wie ze het pakje ergens in het magazijn aan zoeken waren en een man van middelbare leeftijd die een pakje kwam retourneren. Aan het formaat van de doos te zien waren het ook schoenen. Of iets anders. Je mag niet altijd afgaan op de verpakking, had hij ondertussen geleerd uit dat bericht van Lisa.

Nr. 87. Het was de beurt aan de man. Hij wist de beambte te vertellen dat de inhoud niet aan zijn wensen voldeed en dat hij het dan maar retourneerde. Al goed dat hij het bij deze uitleg hield. Vaak staat er iemand voor je die een half levensverhaal koppelde aan de reden van terugzending. Wie boeit het nu in hemelsnaam wat het overlijden van je grootvader in Arizona te maken heeft met je ontevredenheid over je stoomstrijkijzer? God zal het je later wel weten te zeggen.

Doosje Ontevreden werd uiteindelijk door de postbeambte in een grote grijze mand gedropt.

Nr. 88. Rakeem toonde het bericht op zijn iPhone. Zo kon de postbeambte de barcode scannen en checken waar het pakketje zich bevond.

“Oh boy, slecht nieuws vrees ik... Je pakketje is niet gearriveerd. “

Het ongeloof viel van Rakeem zijn gezicht af te lezen.

“Je bent niet de eerste vandaag. Ik heb al voor andere mensen gecheckt en blijkbaar is de vrachtwagen met leveringen ergens in panne gevallen.”

“En nu?” vroeg Rakeem met een lichte wanhoop in zijn stem.

“Tja, wat nu eh?” De postbeambte haalde haar schouders op en leunde op haar ellebogen lichtjes naar voren richting Rakeem. “Als ze de vrachtwagen kunnen herstellen dan is je pakketje morgen hier, maar als dat niet het geval is dan laden ze de hele ‘zwik’ over naar een vrachtwagen die het wel doet, maar die hoogstwaarschijnlijk geen eigendom is van US Postal Services. Dan gaat heel die ‘zwik’ terug richting hoofdkantoor alwaar er voorrang wordt gegeven aan de pakjes die prioriteit hebben. Heeft jouw pakje een prioriteit, jongeman?”

“Hoe moet ik dat nu weten?” antwoordde Rakeem? “Ik heb online fuckin’ winterschoenen besteld en gehoopt die te kunnen dragen vooraleer mijn tenen vastvriezen aan de boordstenen van de bushalte! Volgens mij heeft deze situatie prioriteit genoeg, niet?”

“Mocht ik in jouw schoenen staan zou ik morgen mijn track and trace code opnieuw checken en zien wat de statusupdate is. Als alternatief zou ik het weerbericht voor de komende dagen nagaan en in de Walmart gaan kijken voor dikke sokken. Ik zie dat er nog vier mensen achter je staan en dat ik binnen een kwartier moet afsluiten. Ik wens je nog een prettige dag verder en dank je voor het vertrouwen in onze diensten. Doe!”

Rakeem voelde een lichte por in zijn rug. Het was van een kerel die op een retourzending leunde en duidelijk wilde maken dat ook hij recht had op een minimale dienstverlening, doorspekt met bureaucratisch sarcasme.

Donderdag: 'Je zending werd door onvoorziene overmacht niet geleverd. Wij bieden hiervoor onze excuses aan. Wellicht wordt je pakket maandag opnieuw aangeboden op hetzelfde leveringsadres. Check hiervoor de track and trace-code die je eerder van ons toegestuurd kreeg.'

Daar sta je dan vrijdag met je nette zwarte Nike Air Max te onderzoeken terwijl je tanden op elkaar slaan alsof het een op hol geslagen nietjesmachine is. "Fokkin hell, waarom moet mij dat weer overkomen?"

"Och kerel, geen nieuwe schoenen is toch niet het einde van de wereld. En misschien had de beambte wel gelijk: trek twee of drie paar sokken boven elkaar aan en je redt het wel!"

Het was Jason, een zeer goede online kameraad van Rakeem, die hem moed inpraatte nadat Rakeem zijn verhaal deed. Ze speelden 's avonds samen een potje World of Warcraft. Jason was bijna 18 jaar en woonde in een buitenwijk van Richmond, Virginia. Hij zat vaak op dezelfde golflengte als Rakeem. Alhoewel hij Jason ook nog nooit in real life had ontmoet hadden ze beiden het gevoel dat ze elkaar goed konden vertrouwen. Tegenover Jason kon Rakeem rustig zijn hart luchten. Natuurlijk werden de gesprekken met de regelmaat van de klok opgedirkt met stoere praat over meisjes maar evenzeer wisten ze geheimen van elkaar die ze niet zomaar op de stoep zouden werpen.

Rakeem bewonderde Jason vooral voor zijn technisch inzicht en zijn durf. Zo postte hij anderhalf jaar geleden op het Tor-netwerk een video van hoe hij via een eenvoudige splitter het ANPR-camerasysteem van Richmond hackte. Jason deed zich voor als een werknemer van het bedrijf dat de software installeerde aan het cameranetwerk, maar voegde er in de plaats een stukje hardware aan toe waar hij zelf de geëncrypteerde software van voorzag. Sinds die dag kon hij het systeem manipuleren naar eigen goeddunken. Na een paar weken was de lol eraf en begon Jason aan andere uitdagingen, waaronder het fixen van een perfect nagemaakt rijbewijs voor Rakeem zodat hij zagezegd als eenentwintigjarige probleemloos alcohol kon inslaan.

“Heb je eigenlijk iets voorzien voor die eerste ontmoeting?” vroeg Jason.

“Hoe bedoel je met ‘voorzien’? Het is niet dat ik haar ergens tegen de muur ga plakken en rustig de tijd ga nemen om een condoom aan te trekken eh!”, lachte Rakeem de vraag weg.

“Maar how jong! Dat bedoel ik helemaal niet, ik heb het over een bloemetje of een kleinigheidje. Iets als binnenkomer om de sfeer juist te zetten. Ik heb het niet over wat je nadien gaat uitvogelen. Daar steek ik mij niet tussen. Dude, je gaat toch nog iets uit je mouw moeten schudden. De eerste indruk is de laatste herinnering!”

Jason deelde zijn eigen levenswijsheden met Rakeem terwijl ze samen een hevig gevecht beslechtten in *World of Warcraft*.

“Een bloemetje dan?” stelde Rakeem voor. “Dat kan ik nog wel ergens in de buurt halen. Maar is dat niet al te romantisch? Enfin, we gaan enkel iets drinken eh. Misschien is dat beter voor de volgende date. Als die er al komt eh...”

“Neen, dude, geen bloemetje. Stel dat er in die zaak een after-workparty is en het zit daar propvol halfbezopen 50-plussers die weten dat ze toch naar hun kloten krijgen als ze tegen 9 uur ’s avonds bij hun vrouw aanbellen omdat ze hun sleutels niet vinden en dat willen goedmaken met een bloemetje, dan ben je het al kwijt nog voor je Lisa ontmoet. En daarbij; dan sta je daar heel de avond te schilderen met een bloemetje in je hand want waar ga je dat laten terwijl je lippen met de minuut korter bij deze van Lisa komen?” Jason lachte luidop terwijl hij met zijn rechterhand op zijn dijen sloeg.

Rakeem voelde een schitterend idee opborrelen. “Weet je wat ik doe? Ik fix twee bioscooptickets. Ik steek ze in een enveloppe en overhandig die haar aan het begin van de avond. Ze mag de enveloppe pas openen als ze ’s avonds terug thuis is. Als de avond een absolute ramp is mag ze die gebruiken voor iemand anders. Als het allemaal wel snor loopt mag ze mij laten weten naar welke film ze graag met mij zou gaan. Zo weet ik vrij snel of er nog een vervolg komt en lijd ik sowieso geen gezichtverlies. Plus: het laat blijken dat ik creatief en humoristisch ben!”

Jason: “Dude, je zal nooit weten wat een vrouw van je denkt na de eerste avond. Never. Maar ik vind je idee best leuk. En origineel. Zou

je het erg vinden moest ik die lepe truc ook eens gebruiken? Thanks eh!"

Vrijdag. De radio wekte Rakeem om 6:45. Geen muziek maar een overzicht van de files en verkeersproblemen rondom Boston. Het was buiten nog donker. Hij overschouwde zijn garderobe en dacht na over wat hij vandaag zou dragen. Niet dat hij daar nog niet eerder aan had gedacht maar de voorbije week veranderde hij ongeveer honderd keer van mening. Zou hij hetzelfde als vorige week aantrekken? Dan zou Lisa hem beter herkennen. Maar dan zou ze tegelijk kunnen denken dat Rakeem zijn vestimentaire goederen zich beperken tot twee shirts, twee broeken, een sweater, een paar sokken en een dozijn onderbroeken.

Hij besloot een blauwe skinny jeans van Levi's te combineren met een neutrale zwarte sweater van Calvin Klein. Liever geen opvallende logo's of opschriften want dat zou een verkeerd statement kunnen betekenen.

Rakeem at zoals elke ochtend een portie ontbijtgranen. Zijn moeder zorgde uit goede gewoonte voor broodjes om tussen de middag te kunnen verorberen. Ze finaliseerde de boterhamdoos met een energiereep. "Ik ga om vier uur naar de winkel voor wat gemarineerde ribbetjes. Hoeveel wil jij er hebben, Rakeem?"

"Euh, ik ga vanavond wat later zijn, moeder. Met mij moet je geen rekening houden. Ik heb om vijf uur afgesproken met wat kameraden. Peter uit mijn klas is jarig. Hij wil een McDo'ke doen, even chillen en misschien gaan we nadien naar de bioscoop. We hebben wat tickets kunnen scoren voor de avant-première van *Jumanji*. Lijkt ons wel een coole film." Rakeem ratelde de zin af alsof hij het op voorhand had ingestudeerd maar deed het op zo'n manier dat je nog eerder een weerman zou geloven die voor morgen een tropische dertig graden voorspelde.

"Ah, is dat zo?" antwoordde de moeder van Rakeem.

"Jazeker, gaat dolle pret worden!" Rakeem greep zijn zwarte Nikes, trok de veters stevig dicht en stopte de boterhamdoos in zijn rugzak. "Vooruit met de geit, Kay! We zijn al bijna te laat!"

Rakeem hees zich in zijn zwarte Parajumper.